

Sygn. akt VI ACa 1/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Ksenia Sobolewska - Filcek

Sędzia SA – Maciej Kowalski

Sędzia SA – Jolanta Pyżlak (spr.)

Protokolant – sekr. sądowy Martyna Arcon

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt XXV C 714/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że zasądza od A. M. na rzecz (...) z siedzibą w W. kwotę 99 985,84 zł (dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote i osiemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4 867 zł (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od A. M. na rzecz (...) z siedzibą w W. kwotę 9 050 zł (dziewięć tysięcy pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI ACa 1/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 20 marca 2014 r. (...) z siedzibą w W. wystąpił przeciwko A. M. żądając zasądzenia kwoty 99 985,84 zł z odsetkami ustawowymi od 20 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania. Wskazał, iż żądana kwota stanowi wierzytelność nabytą przez powoda od Banku (...) Spółki Akcyjnej na podstawie umowy z 23 grudnia 2013 r., z którym pozwana zawarła w 2008 r. umowę o kredyt gotówkowy, lecz się z niej nie wywiązywała. Informował pozwaną o przelewie wierzytelności oraz wzywał do uregulowania należności, lecz bezskutecznie.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, pomimo prawidłowego doręczenia pozwu i wezwania na rozprawę.

Wyrokiem zaocznym z dnia 27 września 2016r. w sprawie o sygn. akt XXV C 714/16 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo w całości (1) oraz nie obciążył powoda kosztami procesu strony pozwanej (2).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej:

W dniu 29 lipca 2008 r. pozwana A. M. zawarła z (...) Bankiem SA z siedzibą w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...). Następcą prawnym ww. Spółki jest Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G..

(...) z siedzibą w W. wpisany jest do Rejestru (...) w księdze rejestrowej (...) i reprezentowany przez (...) z siedzibą w W..

W dniu 23 grudnia 2013 r. Bank (...) SA z siedzibą w G. zawarł z (...) z siedzibą w W. reprezentowanym przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności. Z fragmentu kopii bliżej nieokreślonego dokumentu (prawdopodobnie kopii załącznika do umowy cesji wierzytelności) wynika zadłużenie całkowite A. M. wynikające z umowy kredytowej nr (...) w kwocie 98 279,36 zł, w tym zaległy kapitał 56 638,03 zł, odsetki 41 821,33 zł.

Z treści umowy z 23 grudnia 2013 r. wynika, iż Bank (...) SA z siedzibą w G. przeniosła swoje niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w Załączniku nr 1 stanowiącym integralną część Umowy (...) w stosunku do osób fizycznych (...), wynikające z tytułu dokonanych czynności bankowych (§ 1). Częściowo treść umowy została wymazana. Z bliżej nieokreślonego dokumentu wynika nr umowy zawartej z pozwaną, data jej zawarcia i kwota 98279,36 z określeniem: „Wierzytelności przelane na dzień 23.12.2013 r.”

Pismami z 27 stycznia 2014 r. powód reprezentowany przez Kancelarię (...) Spółkę z o.o. w W. zawiadamiał pozwaną o cesji wierzytelności na rzecz powoda oraz o upoważnieniu do występowania w jego imieniu wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty zadłużenia w wysokości 98 961,95 zł. Z kopii fragmentów książki nadawczej wynika, że 27 stycznia 2014 r. wysłana była korespondencja do pozwanej. Brak dowodów doręczenia tejże korespondencji.

Powyższy stan faktyczny Sąd I Instancji ustalił na podstawie złożonych do akt dokumentów i ich poświadczonych odpisów - dokumentów prywatnych (art. 245 k.p.c.), które stanowią ogólny dowód przejścia pewnych wierzytelności na rzecz powoda wobec złożonych w umowach oświadczeń woli stron. Sąd Okręgowy wskazał, iż dowody w postaci umowy sprzedaży wierzytelności i załączników do tejże umowy zostały powołane w ustalonym stanie faktycznym wyłącznie na okoliczność kształtowania się stosunku prawnego pomiędzy powodem, a Bankiem (...) SA oraz legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu. Sąd Okręgowy stwierdził, iż strona powodowa winna wykazać stosownymi dowodami wysokość zadłużenia na dzień rozwiązania umowy kredytowej (przelewu wierzytelności), o ile rozwiązanie tej umowy faktycznie nastąpiło oraz sposób i materialnoprawne podstawy jego wyliczenia. Dowody z dokumentów złożone przez stronę powodową koncentrują się wyłącznie na etapie zawarcia umowy kredytu przez pozwaną oraz cesji wierzytelności. W ocenie tego Sądu - na ich podstawie nie sposób natomiast ustalić wysokości zadłużenia na dzień dokonania przelewu na powoda spornej wierzytelności, która to kwestia była kluczowa dla pozytywnego dla powoda rozstrzygnięcia niniejszego postępowania. Dowody te nie miały zatem żadnego znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, iż Sąd wydaje wyrok zaoczny w razie wewnętrznej spójności twierdzeń powoda, zgodności z doświadczeniem życiowym, jak i zgodności z faktami znanymi sądowi z urzędu. Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest, więc zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach i ma uprawnienia do badania zasadności zgłoszonego roszczenia przez powódkę, pomimo formalnego (milczącego) nie kwestionowania ich przez stronę pozwaną, gdyż takie przesłanki w realiach niniejszej sprawy pozwalały jedynie na wydanie wyroku zaocznego (art. 339 k.p.c.).

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, powód winien udowodnić swoje roszczenie, a mianowicie fakty, z których je wywodzi. (art. 6 k.c.). W sprawie, w której domaga się zasądzenia znacznej kwoty od osoby fizycznej, w ocenie Sądu I Instancji, powód nie złożył stosownych dowodów na poparcie swojego stanowiska.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W ocenie Sądu Okręgowego, żądanie pozwu i związane z tym twierdzenia powoda budzą wątpliwości. Strona powodowa zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu winna udowodnić swoje roszczenie, a mianowicie fakty, z których je wywodzi (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), zarówno co do zasady, jak i wysokości. O tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie, decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne i prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego.

Ogólne uregulowanie umowy kredytu zawiera art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. 1997 nr 140 poz. 939 ze zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Uszczegółowienie warunków udzielenia i spłaty kredytu przez powódkę nastąpiło w umowie kredytowej z 29 lipca 2008 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego - w rozpoznawanej sprawie brak jest dowodów określających zakres wykonania umowy, dowodów czy informacji wskazujących sposób naliczenia skapitalizowanych odsetek, a zwłaszcza wysokości stopy procentowej, okresu, za jaki zostały naliczone odsetki wskazane w załączniku do umowy cesji i dochodzone niniejszym pozwem. Wszakże wedle postanowień umowy kredytowej, stopa odsetek była zmienna (§ 3.6).

Dokonując procesu subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod przywołane normy prawne oraz zapisy umowy, Sąd ten doszedł do przekonania, iż zaoferowany materiał dowodowy jest na tyle niekompletny, iż nie jest możliwe zweryfikowanie twierdzeń powoda, a także informacji zawartych w dowodach przedłożonych wraz z pozwem.

Powód przedstawił umowę kredytową, natomiast w żaden wiarygodny sposób nie udowodnił kwoty pozostałego do spłaty kapitału - chociażby poprzez przedstawienie rozliczenia poszczególnych wpłat dokonywanych przez pozwaną i braku spłat określonych rat w umówionych w harmonogramie terminach. Strona powodowa nie przedstawiła jakiegokolwiek dokumentacji księgowej poprzedzającej wypowiedzenie/wygaśnięcie umowy kredytowej czy też wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, obrazującego przebieg wykonywania umowy. Dysponując tego typu dowodem możliwa byłaby weryfikacja wysokości dochodzonej pozwem kwoty.

W ocenie Sądu I Instancji, z zaoferowanego materiału dowodowego nie sposób także ustalić czy przedmiotowa umowa wygasła z dniem upływu okresu, na który została zawarta, czy też może została wypowiedziana. Braki te uniemożliwiały nie tylko wspomnianą weryfikację terminowości uiszczanych rat kredytowych (bądź zalegania ze spłatą), ale także ustalenie wysokości wymagalnych rat. Na podstawie umowy kredytowej Sąd znał jej ogólne warunki, tj. wysokość zaciągniętego kredytu, wysokość oprocentowania, datę graniczną spłaty (końcową datę spłaty całości kapitału wraz z odsetkami oraz innymi kosztami). Nie posiadał natomiast uszczegółowienia tychże danych w postaci terminowości wniesienia poszczególnych rat, ich wysokości, w tym wyliczenia stosownych odsetek obowiązujących w poszczególnych okresach i doliczanych do kwoty głównej danej raty kredytu. Od momentu zawarcia umowy kredytowej do cesji wierzytelności pozostaje luka czasowa, której zapelnienie i wyjaśnienie, warunkowało pozytywne rozstrzygnięcie dla strony inicjującej niniejsze postępowanie. W konsekwencji, skoro nie została udowodniona kwota główna kapitału pozostałego do spłaty, to również gołosłowne i w żaden sposób nie udowodnione są wskazywane wartości odsetek naliczanych od tejże kwoty.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z cytowanego przepisu wynika, iż wierzytelność ma być sprecyzowana, możliwa do ustalenia. Sąd Okręgowy nie dał wiary twierdzeniom powoda, iż wierzytelność powoda wobec pozwanej jest właśnie wierzytelnością wynikającą z umów przedstawionych de facto, jako jedyne dowody w sprawie. Wskazał, iż sam fakt nabycia w drodze cesji wierzytelności nie oznacza jeszcze, iż samo pierwotne zobowiązanie łączące cedenta z dłużnikiem istniało. Fakt jego

istnienia winien być przed Sądem udowodniony. Zdaniem tego Sądu - rozumowanie powyższe potwierdza chociażby fakt, iż ustawodawca uznał za celowe umieszczenie w kodeksie cywilnym regulacji stanowiącej o odpowiedzialności cedenta względem cesjonariusza za to, że wierzytelność w istocie mu nie przysługiwała. Wywodzenie z samego faktu dokonania przelewu wierzytelności apriorycznego istnienia wymagalnego zobowiązania względem dłużnika, prowadziłoby do konsekwencji nie dających pogodzić się z zasadami logiki oraz państwa prawnego. Gdyby zbywca wierzytelności (przed jej zbyciem) sam wystąpił z roszczeniem wobec dłużnika do sądu musiałyby je udowodnić, wystarczyłoby jednak, aby zbył swą wierzytelność cesjonariuszowi, aby ten z takowego obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. był zwolniony.

Sąd Okręgowy wskazał, iż nie dał wiary dokumentom prywatnym złożonym przez powoda, bowiem ich niepełność przemawiała przeciw ich mocy dowodowej, a jednocześnie Sąd nie znalazł w materiale dowodowym złożonym przez powoda podstaw do zasądzenia żądanej kwoty.

Dokonując oceny całościowej materiału dowodowego w sprawie, Sąd uznał materiał ten za niewystarczający, aby oprzeć się na nim i zasądzić od pozwanej jakąkolwiek kwotę. Brak dokładnych danych, niewyjaśniona i nieudokumentowana ewentualna wysokość zadłużenia, a nawet brak daty ewentualnego wypowiedzenia umowy o kredyt gotówkowy, a może jej wygaśnięcie, wskazują na nierzetelność dokumentów prywatnych i konieczność odmowy uznania roszczenia za zasadne. W związku z czym powództwo zostało oddalone, pomimo wystąpienia przesłanek warunkujących wydanie wyroku zaocznego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniosła strona powodowa, zaskarżając wyrok w całości i podnosząc następujące zarzuty:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez nieprzyjęcie przez Sąd Okręgowy w Warszawie za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, mimo iż podane przez powoda twierdzenia nie budzą wątpliwości o kwalifikowanym charakterze, czyli wątpliwości uzasadnionych, podczas gdy przedmiotowe twierdzenia znajdują logiczne i prawdopodobne poparcie w przytoczonych dowodach w postaci umowy kredytu gotówkowego z dnia 29.07.2008 r. o numerze (...) oraz umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 marca 2014 roku;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej w uznaniu, że powód nie wskazał żadnych okoliczności ani nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów wykazujących zasadność, wysokość oraz wymagalność roszczenia, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy kredytu z dnia 29.07.2008 roku oraz umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 23 grudnia 2013 roku wraz z załącznikiem stanowiącym wykaz wierzytelności nabytych na podstawie powyższej umowy cesji wykazują istnienie, wysokość oraz wymagalność roszczenia względem strony pozwanej, co nie zostało zaprzeczone przez stronę pozwaną;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 k.c. w związku z art. 69 ust. 1 prawa bankowego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż to powoda obciąża obowiązek udowodnienia, iż strona pozwana dokonała spłaty zadłużenia określonego umową kredytu z dnia 29.07.2008 r. o numerze (...), w sytuacji gdy to na stronie pozwanej ciążył obowiązek przedstawienia dowodów na okoliczność spłaty zadłużenia zaciągniętego kredytu, co najmniej w zakresie środków pieniężnych uzyskanych w ramach ww. umowy;

III. w razie nie podzielenia ww. zarzutów podniesiono dodatkowo zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. naruszenie art. 248 k.p.c. w związku z 227 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do przedstawienia dowodu na okoliczność wymagalności roszczenia, jak też dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego, a także jego wysokości i dopiero w przypadku niewykonania przez

powoda wymienionego obowiązku procesowego dotyczącego przedstawienia omawianych dokumentów, usuwających wątpliwości sądu - zastosowanie sankcji określonej w art. 6 k.c. pozwalającej na uznanie nieudowodnienia roszczenia.

W konsekwencji strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zasądzenie od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwoty 99 985,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania za postępowanie przed Sądem I instancji, a także zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie apelacyjne. Ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Strona powodowa wniosła też o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci:

1. wypowiedzenia z dnia 27.04.2010 r. umowy kredytu z dnia 29.07.2008 r, na okoliczność zasadności, wymagalności oraz wysokości dochodzonego roszczenia;
2. bankowego tytułu egzekucyjnego o numerze (...) z dnia 21.06.2010 r. stwierdzającego wierzytelność wynikającą z umowy kredytu 29.07.2008 r. oraz postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 30.09.2010 r, o sygn. akt II Co 2642/10 w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na okoliczność wysokości, zasadności roszczenia powoda, jak również podejmowania czynności przed sądem zmierzających do bezpośredniego zaspokojenia roszczenia;
3. postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa M. G. z dnia 25.06.2013 r. na okoliczność wysokości, zasadności roszczenia powoda, jak również podejmowania czynności przed organem egzekucyjnym zmierzających do bezpośredniego zaspokojenia roszczenia

Wskazując, iż konieczność powołania tych dowodów pojawiła się dopiero w wyniku wydania wyroku tej treści przez Sąd I Instancji.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Zasadny jest zarzut naruszenia art. 339 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli pozwany nie stawi się na rozprawę lub nie bierze w niej udziału mimo stawiennictwa, Sąd może wydać wyrok zaoczny. W takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W świetle tego przepisu przyjmowanie za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda zawartych w pozwie lub w innych pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą jest wyłączone, jeżeli: 1) budzą one uzasadnione wątpliwości albo 2) zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W literaturze wskazuje się, że punktem odniesienia dla oceny, czy spełnione są powyższe przesłanki, jest treść pozwu lub innych pism procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, a nie dowody załączone do pozwu (tak też K. Weitz – Komentarz do art. 339 k.p.c. Lex). Twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych budzą uzasadnione wątpliwości wtedy, gdy są one wzajemnie sprzeczne lub niezgodne albo się wzajemnie wykluczają, względnie są ze swej istoty nieprawdopodobne bądź sprzeczne z faktami, które są znane powszechnie (art. 228 § 1) albo znane sądowi urzędowo (art. 228 § 2). Przytoczenie twierdzeń o okolicznościach faktycznych w celu obejścia prawa wystąpi w sytuacji, w której chodzi o to, aby wyrok wywarł skutek prowadzący do takiego obejścia, np. w celu uzyskania zasądzenia alimentów w ponadprzeciętnej wysokości po to, aby skorzystać z pierwszeństwa zaspokojenia w podziale sumy uzyskanej z egzekucji do majątku pozwanego. Żadna z tych sytuacji nie nastąpiła w niniejszej sprawie. Przepis art. 339 § 2 in principio jako zasadę ustanawia założenie, że twierdzenia o okolicznościach faktycznych zawarte w

pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą stają się podstawą faktyczną wyroku zaocznego bez ich weryfikacji w postępowaniu dowodowym.

Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie wynika, aby fakt nabycia wierzytelności budził wątpliwości Sądu, Sąd oddalił powództwo uznając, iż powód nie udowodnił wysokości roszczenia z tego tytułu. Tymczasem zachowanie pozwanego pozwalało przyjąć tę okoliczność za przyznaną w rozumieniu art. 230 k.p.c.

Podstawą faktyczną żądania pozwu było niewykonanie przez pozwaną umowy kredytu gotówkowego z dnia 29 lipca 2008r. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe - przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W niniejszej sprawie powód winien był zatem udowodnić zawarcie umowy kredytu oraz wykonanie zobowiązania swojego poprzednika w postaci wypłaty środków pieniężnych. Ciężar wykazania wykonania zobowiązania spłaty kredytu spoczywał na pozwanej, a nie na powodzie. Powód składając umowę kredytu oraz umowę przelewu wierzytelności, w której bank oświadczył, iż na dzień zawarcia umowy przysługiwały mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne określone szczegółowo w załączniku do umowy – w istocie wykazał te okoliczności. Wprawdzie są to dokumenty prywatne, które nie korzystają z domniemania prawdziwości informacji w nich zawartych, ale dowodzą, że osoby które je podpisały złożyły takie oświadczenie. W niniejszym procesie twierdzenie strony powodowej nie zostało jednak zakwestionowane przez pozwaną. Swoim niestawiennictwem i brakiem zajęcia stanowiska potwierdziła ona w istocie wskazane przez powoda fakty. Poprzednik prawny powoda udzielił pozwanej kredytu w kwocie 72 538,86 zł na okres od 29 lipca 2008r. do 29 lipca 2016r., w umowie wskazano oprocentowanie tej kwoty, wysokość opłat i prowizji. Przewidziano również odsetki karne za opóźnienie w spłacie rat kredytu według zmiennej kwoty procentowej określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 30% w skali roku.

Z umowy przelewu wierzytelności z 23 grudnia 2013r. wynika, iż przedmiotem przelewu były wierzytelności określone w załączniku nr 1 wraz z należnościami ubocznym (§ 1 i 5 umowy - k. 41 i nast.), a szczegółowe dane dotyczące tych wierzytelności opisane są w załącznikach nr 1a i 1b udostępnionych nabywcy na nośniku w postaci płyty CD. Powód załączył do pozwu wyciąg z tych załączników i poświadczył go za zgodność z oryginałem. Wprawdzie rzeczywiście wyciągi te zostały złożone w mało czytelnej postaci i nie zostały należycie, osobno oznaczone, ale jeśli Sąd miał wątpliwości, to winien był stosownie do treści art. 212 § 1 k.p.c. podjąć czynności mające na celu wyjaśnienie tych wątpliwości, mógł zażądać przedstawienia oryginału dokumentu na podstawie art. 250§2 k.p.c. czy dodatkowych wyjaśnień od strony.

Z wydruku fragmentu załącznika znajdującego się na karcie 57- 58 wynika, iż zadłużenie pozwanej z tytułu kapitału na datę umowy przelewu wynosiło 56 368,03 zł, a odsetki określane jako zaległe odsetki karne - 41 821,33 zł i w konsekwencji zadłużenie całkowite - 98 279,36 zł. Dokument ten potwierdza okoliczności faktyczne wskazane w uzasadnieniu pozwu (k. 18), przy czym do kwoty tej doliczono dalsze odsetki ustawowe za okres do dnia wniesienia pozwu. Wskazany wyżej wydruk z załącznika do umowy stanowi środek dowodowy w rozumieniu art. 308 k.p.c. Fakt, iż strona nie załączyła całości tego dokumentu nie pozbawia go mocy dowodowej, bowiem okoliczność ta jest spowodowana ochroną danych osobowych innych dłużników. Skoro pełnomocnik poświadczył, iż odpis ten (wyciąg) jest zgodny z oryginałem, to brak jest podstaw, aby go kwestionować, tym bardziej, iż z żadnych innych dowodów przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu nie wynika, aby należność ta nie istniała, nie została przeniesiona na powoda czy też miała inną wysokość. Tym samym zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. należy uznać za uzasadniony, bowiem odmowa uznania powyższego dowodu – opisanego szczegółowo w pozwie, za wiarygodny była nieuzasadniona.

Strona powodowa nie domagała się zaległych odsetek umownych (por. k. 32), a zatem twierdzenia Sądu I Instancji, iż ich wysokość nie została wykazana są bezprzedmiotowe, natomiast po nabyciu wierzytelności naliczała jedynie odsetki ustawowe.

W toku postępowania apelacyjnego powód złożył szereg odpisów dokumentów, które potwierdzają istnienie, wysokość i wymagalność wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem. Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z tych odpisów (art. 308 k.p.c.), mając na uwadze, iż w sytuacji gdy Sąd I Instancji z naruszeniem art. 339§2 k.p.c. zakwestionował twierdzenia powoda zawarte w pozwie i nie poinformował go o tym przed wydaniem wyroku i nie udzielił terminu na uzupełnienie dokumentów, potrzeba powołania tych dowodów pojawiła się dopiero w postępowaniu apelacyjnym. Dowody te – doręczone pozwanej wraz z apelacją, nie zostały przez nią zakwestionowane.

Z dowodów tych wynika, iż pozwana nie spłacała rat kredytu i odsetek umownych w ustalonych terminach, w związku z czym pismem z dnia 27 kwietnia 2010r. Bank dokonał wypowiedzenia umowy kredytowej z dniem 6 czerwca 2010r. (k. 170). Bank prowadził egzekucję wymagalnej należności w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy dla Warszawy Żoliborza w Warszawie nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z 30 września 20102r. w sprawie II Co 2642/10. Na datę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego zadłużenie wynosiło – 64 034,50 zł z tytułu kapitału, 2596,06 zł z tytułu odsetek umownych , 653,71 zł z tytułu odsetek karnych i 90 zł z tytułu opłat za obsługę kredytu (k. 173). Komornik do chwili umorzenia postępowania wyegzekwował od pozwanej i przekazał wierzycielowi kwotę 10 460,84 zł tytułem zadłużenia i zwrotu uiszczonej zaliczki na koszty egzekucji oraz koszty egzekucji w kwocie 1471,94 zł (k. 171).

Wysokość odsetek karnych została określona w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty niespłaconego kredytu, a zatem jej wyliczenie nie wymagało złożenia dodatkowych dokumentów, dane te są powszechnie dostępne, są bowiem podawane na stronie NBP.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zebrany materiał dowodowy wykazuje wysokość dochodzonej przez powoda zarówno należności głównej, jak i ubocznych w postaci odsetek.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 386§1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskami apelacji, zarówno w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym wyroku, jak i drugim, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. i § 2 pkt 6 w zw. z §10 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 poz. 1800 ze zm.).